

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΘΑ ΣΕ ΠΑΝΤΡΕΥΤΩ, ΤΕΡΑΣ!—ΦΡΕΝΙΤΙΣ

ΣΩΜΕΡΣΕΤ ΜΩΜ : «Θά σέ παντρευτώ, τέρας!» **Θίασος Κατερίνας 'Ανδρέαδη.**— «'Η Κυρία Ντότ», ή κωμωδία του Σώμερσετ Μώμ, πού παίζεται από τό θίασο τής κ. 'Ανδρέαδη μέ τόν τίτλο «Θά σέ παντρευτώ, τέρας», δέν έχει ίσως στον ίδιο βαθμό τήν έξυπνάδα τής «Λαίδης Φρέντερικ», πού ανέβασε λίγο προηγήτερα ή Κα Κοτοπούλη ('Η Λαίδη Μπέτου έξοφλεϊ), ούτε τήν πρωτοτυπία τής «Σταθερής συζύγου», πού ανέβασε άλλοτε ή Κα 'Ανδρέαδη μέ τόν τίτλο : «'Εχει δικίο ή Κω-

στάνς». (Βλέπετε ό τόσο άξιος αυτός θεατρικός συγγραφεύς δέν ξέρει διόλου νά βρísκει θεατρικούς τίτλους και μäs αναγκάζει νά τούς αλλάζουμε). Ός τόσο και τό έργο τουτο έχει άφθονη τήν έλαφρή χάρη πού διακρίνει όλες τις κωμωδίες του Μώμ, τό γοργό διάλογο, τήν τολμηρή και άπρόοπτη σκέψη και, τό σπουδαιότερο, έναν από τούς ώραίους, δυνατούς και περίεργους γυναικίους χαρακτήρες πού του άρέσει νά δημιουργεί σ' όλα τά έργα του.

Μιά γυναίκα παίζει κι' έδω τό παιχνίδι της και τό κερδίζει θριαμβευτικά μέ τήν έξυπνάδα και τήν έπιμονή της. Είναι ένας δυνατός χαρακτήρας, περίεργο, πεισματάρικο, μά και καλόκαρδο πλάσμα. Δέν τήν σταματούν τά εμπόδια, οί θεσμοί κι' οί προλήψεις. Είναι πλούσια κι' έχει δυνατή θέληση. Μεγάλα προσόντα για τήν έπιτυχία, άν έχει κανείς τήν έπίγνωσή τους. Κάνει πρόταση γάμου, πρώτη αυτή, στο διασταχτικό φίλο της, κι' όταν αυτός τής όμολογεί, μαζί μέ τόν έρωτά του, πως είναι άραβνισμένος μέ άλλη, πεισμώνει κι' έτοιμάζει τά όπλα της.

«Θά σέ παντρευτώ, τέρας», λέει κι' αρχίζει τήν έκστρατεία. Τό σχέδιο πού μεταχειρίζεται δέν είναι πρωτότυπο σ' έμπνευση, μά διοργανωμένο μέ διαβολική έξυπνάδα. 'Η αιώνια μέθοδος τής ζηλοτυπίας πού, μ' ένα σκηνοθετημένο της αίσθημα για κάποιον άλλο, ξυπνά στον άγαπημένο της. Μά δέν άρκείται μόνο σ' αυτό. Έκτείνει τό πολεμικό μέτωπο. Κάνει τήν αντίπαλό της νά έρωτευθεί τό γραμματικό κι' άνηψίο της και, χωρίς διόλου νά φαίνεται,—αντίθετα συνιστά στον καθένα νάπο-

τευθεί τό γραμματικό κι' άνηψίο της και, χωρίς διόλου νά φαίνεται,—αντίθετα συνιστά στον καθένα νάποβαρρύνει τόν άλλο πού είναι έρωτευμένος μαζί του—προετοιμάζει τήν άμοιβαία άκυγωγή τους. Έτσι τό «τέρας» μένει άνυπεράσπιστο στην άγκαλιά τής «θεότρελλης», όπως τήν όνομάζει στο τέλος.

Μιά κωμωδία χαριτωμένη, χωρίς πολλές αξιώσεις, φάρσα σέ αρκετά σημεία—όπως στον ξαφνικό θάνατο του συγγενή πού κάνει πλούσιο και τιτλούχο τό φτωχό έραστή—, όμως μέ τό μεγάλο προτέρημα πως κυλά άνετα, μ' άνεξαντλητο κέφι και λύνεται εύχάριστα κι' εύγενικά, συνεπέστατα μέ τόν χαρακτήρα τής ήρωίδας. Είναι από κείνα τά έργα πού ξεκουράζουν, μέ τή δροσιά και τήν καλή τους διάθεση, και τό συγγραφέα και τόν ήθοποιό και τόν θεατή και πού γνωρίζουν συνήθως σειρές παραστάσεων.

'Η κ. 'Ανδρέαδη έδωσε μ' έξαιρετικό μπρίο, δροσιά και έξυπνάδα τό ρόλο τής κ. Ντότ. Ρόλο συγγενικό μέ τήν ίδιουσυγκρασία της, μά και τόσο μελετημένο κι' άφομοιωμένο, από τήν εύσυνείδητη, όπως πάντα, δημιουργική εργασία τής έκλεχτής καλλιτέχνιδος.

'Ο κ. Μορίδης κράτησε πολύ καλά τό ρόλο του 'Αγγλου εύγενοϋς, ιδίως στις δυό πρώτες πράξεις. Στην τελευταία έπαιξε κάπως βίαια, πράγμα πού δέν συμβιβάζεται μέ τή γνωστή 'Αγγλική ψυχραιμία. Έπίσης αυτή τή φορά μιλούσε λίγο βιαστι-

κά και δέν παρακολουθοϋσε κανείς άνετα τήν όμιλία του.

'Ο κ. Φαρμάκης πολύ καλός, καθώς κι' ή κ. Λώρη, ιδίως στη σκηνή τής πρώτης διελής τους έρωτικής συνομιλίας. 'Η κ. Μηλιάδου έπαιξε κάπως άτονα τόν έπεισοδιακό ρόλο της. 'Αντίθετα ή κ. 'Ησαΐα έδωσε μέ πολλή πλαστικότητα τήν πρακτική χήρα Λαίδη. 'Ο κ. Δαμασιώτης μπορεί νά μ'ην ήταν 'Αγγλος, ήταν όμως ύπηρέτης μέ άτομικότητα, όπως τόν θέλει ό Μώμ. Για τόν κ. 'Αποστολίδη δε μπορεί νά γίνει κρίση αυτή τή φορά, γιατί άφοσιωμένος διαρκώς στον ύποβόλεα—μιλώ φυσικό για τήν πρεμιέρα— δε μπορούσε νά παίξει μέ τή συνειθισμένη του αυτοκυριαρχία και άνεση. Τώρα πιά βέβαια ή παρατήρηση αυτή δέν ίσχύει, γιατί ή μέ τόση έπιτυχία έπανάληψη επί δυό εβδομάδες και πλέον του έργου θάχει κάμει άχρηστο τόν ύποβόλεα, πού πρώτη φορά έπαιξε κάπως περισσότερο ρόλο κι' αυτός στον εύσυνείδητο αυτό θίασο.